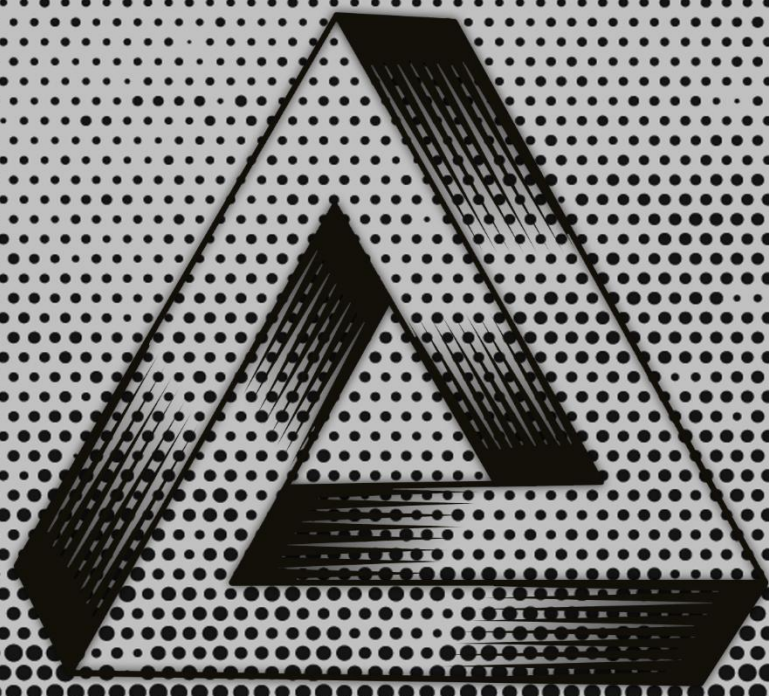

Максим Холявін

ТРІЩИНА В ПУСТОТІ

2016

Обкладинка:

- текстура

Star Line

starline5589@gmail.com

www.facebook.com/starlineart

- трикутник

Oscar Reutersvärd

Розділи:

- текстура

Kirsty

kirstypargeter@hotmail.com

З подякою всім, хто поруч, і всьому, що поруч

Час шепоче про те, що є лиш одне
правило окрім усепоглинаючої
реальності Порожнечі –
трансценденція можлива.
Можливо відчути *щось*, чому так
пасує це слово. Ця можливість
лежить поза межами оцінок, поза
мораллю. Порушена
становленням, Пустота стає
матрицею всіх ігор.

Розквітання рани

Літо – малий шанс
для квітки, зима ж –
одвічна, мов тьма
космічна.

Коли лягає мимохить рука
на плече, укрите мурашками,
коли опівдні видовжились тіні,
блакитне повітря тече з вікна
і медом п'яні сонливі дні,
чутно гуркіт – ворушиться часу вісь,
вибухають в очах déjà vu,
від зачаття мій Всесвіт одну мить живе
як відлуння чийогось «люблю»...

Перший день, коли Сонце минуло
точку невороття над обрієм,
міжсезоння лягло розламом
у тінях, терпких, мов цикорій,
згусло золото враз, півпрозорим
серпанком торкнулося вії,
і на мить я відчув, як повіяло
божевіллям...

Міжсезоння занурює в мене руки
й грається із серцевим ритмом,
перебирає пальцями спогади,
дні збирає в намиста довгі,
обертає довкола тіла,
дзеленчать бісерини,
мов голос, що вічно
запрошує жити...

Віщують сутінь року цвіркуни,
акомпанує першій скрипці сарана,
в зелених стільниках течуть меди
в малі долоні сонячних дріад.

Смичком по серцю в'ється дивний сум,
співає по колоссю рух серпа,
збирає в полог літа квіти довга тінь,
готуючи вбрання на жовтий бал.

Відносить з порога сухі слова
вітрами з-за обрію темного завтра,
махає руками руда трава,
потроху збираються в подорож – зграї...

Pieta

Руки Батька

Необережна відданість мрії
і машини стирає на попіл,
від руху згорає залізо,
і ніхто не наллє олії
на голову, щоби
полегшити хід механізму,
що гризеться крізь час, мов солі
пласти, що порушує непорушність,
бо у серці пече запеклім
бозна-ким роздмуханий племін,
і двигун за межею волі
вже не здатен спинитись,
крихка плоть, слабка плоть
за метали надійніша раптом виходить,
і з попелу покоління
можна виплавити найміцніший на світі
цвях...

Бо де ти тепер? – Всюди...
Ти листя та врожаї,
бджолине гудіння в галуззі,
шурхіт коників і сарани,
на пелюстці кожній – краплина роси,
ми обов'язково побачимось знову
колись навесні й добудуємо дім,
і посіємо знову цілу безліч рослин –
хай проізрастає, тягнучи крону
у привітанні ранковій зорі...

Неначе сонце – підпалило обрій,
торкнувшись ледве крайцем диску,
і ми з тобою одне в одного на плечі
проливаємо сльози, тамовані довго
в темниці тіла, бо стали сильні, тому
розплющити не страшно очі більше,
й дивитись, як біль відлітає з тканини
парою, підігрітою вогнем мовчазним
плеча, залишаючи солоні брили,
на які обіпремо майбутній дім...

...і час летить, пропалює стерню,
я слід за ним: «Чекай! Чекай!» – сичу,
вже обідрав усі кінцівки в бур'янах,
і всі довкола радять припинити ґвалт,
але цей бісів час – бікфордів шнур –
іскрить в польоті, косячи траву,
відлітає за обрій, в пільму, відлітає,
мов гук – let 'em die, відлітає, а я
все ноги б'ю, наздоганяю буцім,
та тільки буцімто, насправді – жмені
солі з ґрунту підійму – ось вона, вічність,
де спинився рух, ось вона, вічність –
по щоках тече, бо вічність – то завжди
остання путь – за поворотом –
звідки чутно вибух...

Болю червоні нитки
змія сплітають в легенях,
в пружину звивається
й кидається довгим плином
крізь горло до Сонця –
червона пісня,
офіруючи ціле серце
богам нездоланної тиші.

Так не хочеться випускати
попіл з руки,
хоча знаю – зіллється з пісками,
розчиниться у воді,
над землею постане у листі каштанів,
я буду із ним розмовляти,
притуляючись до кори,
слухаючи, як протікають всередині соки додолу
і догори...

Мружуся і випускаю з долоні – хмару,
кружляє вітрами,
лягає тонким простирадлом – нетривала
пам'ять на руки травам,
беруть, танцюючи,
граються покривалом,
і мовби кивають, приймаючи дар
безцінний, обіцяючи
піклуватись...

Крапнемо в воду – станемо морем,
факт неминучий і неуникнений,
як не шукай іншу точку зору,
як не пояснюй і не переконуй
себе, вся проблема у тому, якою луною
звучатиме в наших кімнатах відсутність
твого подиху, як звучатиме море
в склепіннях порожніх – тепер,
коли в нього упала твоя дрібка солі...

Змітає вітер зів'яле листя –
тіла відцвілі понад порогом
лікарень сонних і поліклінік
віщує кожною мовою осінь.
Сюрчить цвіркун, рахує миті,
малює доля червоний хрестик,
в потоці світла танцюють білі
фіранки й білі халати рясніють.
Вже далекий обрій зібрав тумани,
туди відлітають прозорі тіні,
квіти, комахи і всякі звірі,
поволі ідуть і зникають в травах...
Довіку тепер мені буде снитись,
і нити на дощ будуть довгі шрами,
тісніше обійми, аби зігрітись,
надія мала дочекатись ранку.

З напрямку першого вересня тягне опієм,
в сухотах стомилося тіло і тоне у чорному озері,
розслабляючи у голові корені,
забуваючи барви болю,
розчиняючи поволі у воді дрібки солі,
зливаючись тихо з безоднею моря,
забуває останнє слово,
лишаючи у вухах тільки гомін крові
і плям на екрані повіка колір
із розфокусованих снів прибою...

Колись будуть не ноги, а колеса,
поршні сталеві замість клапанів у грудях,
і дихання котел потужний випалить вугілля болю,
і буде вихід за ліміти тіла й духу.

Етюдн помирання

Усмішкою ледве помітною
стримить любов у світлі мармуровому
бездонної осені...

Осіннє гірке молоко,
в ньому плаває сонне Сонце,
від ковтка в хаті винесе шиби,
спурхнуть з листя – тіні...
їх дихання сине
оберне життя на блакить...

Безпомічна усмішка в очі Осені,
бо серця грілка замала,
і вітер переможе...
...але все ж...

Елеутерокок

З пляшечки крапає зріджений спокій
з терпким відтинком імлі хмільної,
дві чайні ложечки пробуджують у тобі стоїка,
і роздіймають лагідно припечені нейрони,
розплутуючи літери з щоденників
в протяжні промені післяполуденного ambient.

Така потужна мрія вийти в Осінь
і до нестями впитися її дурманами,
що скло не втримає, і стіни піддадуться сірі,
душа просочиться поміж цупких волокон,
стане вільною, і тінь її зникатиме із кожним кроком
в лісі напівголому, може, хтось помітить,
як туман мине, по сліду рос холодних знайде місце,
де тебе вже більше не лишилося, стежина
розчинилася на фоні, під повіками птахів тривожний голос
тліє світлом, з-під подолу чорного і жовтого
стопи визирають мокрі, білі, між галуззя – усміх червоніє,
допиває дощ горобина...

Пісок душі моєї
вітри розвіють,
коли допалає,
і так безнадійно
обрій вечірній
розкине крила,
всміхаючись...

Ті, хто стався в мені раною,
залишайтеся рубців піснею,
довершить нарис композицію,
тихо буде мені співати,
коли вітер зриватиме листя
на палких оргіях листопаду,
засіваючи мжичкою вилиці.

Листень

Засинає години біг,
коліщатко з'їдає іржа,
на щоку опускається сніг,
у гаю білі коні іржать.

Попеліють хрести вікна,
застережень димить клаптя,
душу стін захід червонить,
мить зникає без вороття...

В жилах листя зібрався лід,
тонкі плечі покрив сірий плед,
промовляє до каріатид
переламана геометрія.

Далі буде колючий дріт,
тут закінчуються слова.
«Я бажаю вам довгих літ», -
і за крок поглинає імла...

Кристалічна доба

Нема років, години не пливуть,
застигла сутінь синім дивом,
я задрімав під першим снігом,
і літо журавлиним клином
у сні рожевім пронеслось...
Нема сезонів у глибинах,
під шкірою ще досі – лід...
Вдивляюся в життя крізь іній
у сподіванні, що лишаю слід...

Кристалічна доба,
небо чіпляє верхівки дерев животом,
на повіках важніючи сном,
в павутиння тебе сповиває
променистим веретеном.

В кімнаті постріл,
отвір у склі,
протяг сичить,
забирає аркуші
й сніг
із душі –
розкидає над містом
на парасольки
осіннім листям
комусь в долоньки,
чиєсь обличчя
здійметься вгору –
побачить порох,
холодний порох –
летить за вітром,

жадає, дивний,
зіркам за хмари
надіслати
привіти...

Щастя, мов покров першого снігу,
кліпнути варто, і вже почорніє, змарнілий,
та спогад про біле, карбований
в серці відбитком на дні,
тримає зернятком всередині пагін надії...

Арктична ніч,
я вже майже забув,
яке на вигляд світло,
мрію про зорю
і сірий небосхил
із просинню,
як це перед світанком,
про пташиний гімн –
пожбурлені у небо стріли –
ятрять серце млосно так,
і розливається по горизонту
майбуття, й шепоче листя,
і земля потужно видихає,
й пустота в степах –
запрошує гуляти,
і чутно гук – на пляжі
вранці грають в м'яч...

Почуття горизонту тривожить з вікна,
димну суміш мішає цікавості з острахом,
зірка сідає, ховає дива
у роз'ятрений холодом простір.
Лежимо на дивані, твої розмасовую стопи утомлені я,
так рожеве багаття палає потроху, зігріваючи їбень.
У підвалах бетонних ворухиться нове життя,
видираються в небо гриби і лишайники стеблами кранів,
коханням і смертю душа захлинається,
і до вічності прагне радість так само...

Тріщина в Пустоті

*Щось упало в Пустоту,
і з тріщин проступило світло,
засвідчуючи море.*

I.

Скорочення серця Будди
низькими глибокими поштовхами
спричиняють брижі на поверхні чаю,
розколюючи порожнечу...

II.

Ми – хвилі, спричинені поштовхом серця Будди,
несемося на скелі й б'ємося на бризки,
здіймаючи білий шум у його голові,
текстуру з історій та біографій,
мозаїку випадків й спогадів,
у здивуванні він дивиться
на ці брижі у пустоті,
усміхається злегка,
майже зніяковіло,
на оберти колеса,
на красу гри.

Слова вронили з рук мечі –
оглушливий дзенькіт луна...
У воді нерухомій втонули ключі,
стіною мовчання зі скла,
зникають міста, проступає
крізь них обрис гір, заростає
стежина, трава поглинає
сліди, помирають хвилини,
зносять хвилі мости, засинає
дзвін у твоїй голові, тільки
дихання в тінях тремтить,
з темноти проступає обличчя
сновиди, тріщина в дзеркалі
від запитання: «Хто ти?» -
у повітрі лунає оглушливий дзенькіт
розколотої пустоти...

Чужа душа – тиша,
порожня дорога,
наповнена світлом,
що не потрапляє
в зіниці твої,
ти водиш руками,
ти ловиш слова,
викладаєш в круги
їх, мов смальту, але
в центрі завше лежить
пустота, невідомість
завжди залишається
в центрі...

I.

На якій міцній не стояв би землі,
все одно рушає, здійсмає губи –
цілує небо, дряпає небо закохано й хижо,
пускає в небо гарячі соки, і дихання чорне,
заходиться трясцю в любощах, й хвилі
на березі жоднім тебе не покинуть – підкинуть –
танцюй – незграбно, чудово,
з розмаху душею об глину – слово.

II.

Дух з розмаху обличчям в глину –
й дивується вельми тому відбитку,
був сам по собі – став химерним «богом»,
бо «бог» лиш тоді, коли зріже слово
тільця мовчання золотого, й кров рікою
зачне перелік нових еонів.

Про що шепоче тобі море,
чи мокре листя у сонливім жовтні,
травневий грім, далечінь блакитна -
про що гудять, куди кличуть? Безодня
зяє над головою, чи дзеркало то
в голові безодні?..
...питання падає в тиху воду -
пустота вибухає...

Блакитна вуаль о 17.30
лягає на очі, і раптом
всередині – нерв – замикає
захопленням й болем,
і сльози потопом зринають
з глибин. Хто ти? Хто ти? -
питаюся в темряви. – Ти... ти... – лунає...

Непорушність істини порушує любов,
на друзки відносності подрібнює абсолют,
кулак усесвіту розтискає на трильйони зірок,
і якщо прислухатися – чутно реліктовий крик,
що колись на відлуння ілюзій розбив пустоту.

Відштовхують горизонти долоні
без страху, розчехнуті шиби дзвенять...
Ти бачиш? – Відлітають зграї –
і зорі, поля та дерева
за ними летять...

Порожня флейта

В порожній флейті
снить вітру спів.

大和調子 (Yamato Chôshi)

Небо велике й пuste над горою,
краплина випадкова – я
на каменях, туга тремтлива тятива,
воно в собі утопить кожний постріл,
але це не завадить знов до нього промовляти.

Akita Sugagaki (秋田菅垣)

Вогнище наше у серпні димилось
одночасно зі мною...
Листок останній зірвався з гілки
одночасно зі мною...
Дощ на осінні поля пролився
одночасно зі мною...
Насіння під снігом ві сні усміхнулось
одночасно зі мною...
Усесвітом Пустота розродилась
одночасно зі мною...

Дгарма степену

І плач учорашній по довжині дротів
крізь ніч з'єднається з ранковою усмішкою,
ми чай доп'ємо і вийдемо в світ
кілометри гортати пішки...

Жовтий вигин ятрить синє,
поїзд виє спів китовий,
сонце вечір щедро сіє
понад рани териконів.

Рейки гострі – скоби серця,
міст на Дарницю – додому,
в зарость хлібу, безкінечність,
де скінчилась влада слова.

В степу можна побачити,
наскільки спокійним лишається небо
в той час, як такі дмуть вітри...

Де ми були, де ми ходили,
де ми стирали підбори,
де ми сиділи, де ми говорили,
де нам боліло, де був наш сміх,
в'ється у серці наскрізь коріння,
і з нього гіркотою скрапує сік,
я вибухаю, я кричу, я звиваюсь
разом із корінням, я божеволю,
це невимовно, пече у глибинах,
лунає об стіни маленького тіла,
питання – невідповідиме,
невідповідимість як відповідь,
тільки квіти бадилля, народжені з пилу,
хитаються під долонею вітру...

Колись місили з Другом пил доріг круг міста,
захлинаючись у світлі й пустоті, буденна сухість літня
і як предмети розчинялися у хвилях зелені, що вже
ковтала бронзу на світанку липня, – втаємничували нас
у сховані під грубим покривалом днів Краси принади,
у відкритий літ думок вершечками полів, розслаблену недбалість,
із якої пестощі руки шорсткої вітру вимальовували вірш,
зав'язаний у загадкових літерах південно-східних,
будинків кетяги малих, розкладених на пагорбах букетами,
у отвори в Землі, загоєні потоком річки, танець арматур рудих
під перестиглим біло-синім небом, Сонця гру мазками кольорів,
і плями снів на плівці спогадів, і видовжений спів птахів
крапки над «і» проставив... там, на дні легень лежать
пласти ґрунтів, що ми зібрали з цих примарних кілометрів,
із них ростуть акації і яблуні душі, і кожен раз, коли
шумлять гілки серед чужих вітрів, внизу в теплі тримається
коріння
первинної своєї глибини, й зростає далі – у глибини...

Мені незнайомі обличчя квіток із-за скла,
їхній похит повільний і погляди гострі з-під вій.
Я родився бадиллям, і голос відкритих степів
написав на долоні моїй довгим почерком мрії,
навчив цінувати барвисті тумани снів,
скульптури примружених баб у бадилля в обіймах,
їх пах трав'яний, опіатів задушливий шепіт
віршів намозолених тіл зі сторінки рослинної Біблії...
Промови людей з мегалітів розлогих міст
розчиняються в пустоті, де слова поглинають звірі,
краплі крові на білих щоках б'ють у серце свій благовіст,
але в сивій від Сонця траві загубився похід годин,
під важкою ховає гривною задоволений усміх полин...
шпичаками до неба троянди пишуть лист на поверхні скла,
проростає з мого підборіддя до хмар – ковила...

Озеро тихе – око циклону,
ти не помічаєш скоєння нищення,
зростає невпинно чисельність деталей,
як речі вкриваються усміхом тріщин.
У цеглі шепочуть майбутні піски,
кульбаба нагадує степу ковток,
пагорбів стрибають кадики,
і ось лиш відбиток залізобетону
спливає в колоссі нейронів,
прокинешся у потойбіччі,
де зламані мови й прагнення книг,
де від музики кодою травневі хвилі,
і ти сам усе більше емульсія снів,
що в собі віддзеркалює сонячний крик,
стискаючи порожнечу в русі... на мить.

Вірші в дротах
й опорах ЛЕП,
у рейках, шпалах,
у покинутих промзонах,
у візерунках тріщин у асфальті,
в квітні з травнем, що ростуть крізь них,
ковтаючи повільно рештки бога,
за хмари душу видихаючи,
у видовжених тінях, і коли
до неба стріли випускає
спозарання птаство,
уславляючи далечінь.

Полями висить плутанина днів,
розсипаються в сутінь пилком слова,
розкриваються межі – за межі я,
і мереживом в'ється – гра та пустота.
Хліб душі моєї – степовий плин,
і на нервах роси – думки і сни.
Ноги в'яже ґрунтом любов і сум,
з неба в землю корінь, бо так хотів,
відлітає в сутінь пахучий дим –
в небо квітне наспів сам по собі.

Deja vu

Арал вертається, вже скоро
іржава спрага лишених бортів
буде втамована,
і, може, вернуть хвиль долоні
написане колись на тілі берегів...
Так добре, що потік часів
себе являє двостороннім,
й киває з усміхом майбутнє,
знайоме з віщих снів...

Моя душа заплуталася бахромою крил
у червоних вечірніх променях, залипла
поглядом на мерехтінні далеких вогнів,
вона сидить в їбеньях і співає протяжний тон,
він вібрує у довгих дротах, в невідомість кудись летить,
за пагорби, за моря сухостою, з крайньої точки прибою
Азову, через кордони, у тому числі – у серцях,
бо багато таких, однотонних, в однотонних одна
потаємна мова – прислухайся тільки на мить
під опорою більш десяти кіловольт – бринить...

Далеко в степу – гроза,
з горизонту несе озон,
зачинає червень весна,
гук лякає отари хмар.
Хтось поставив кумирів тут,
де нікого тепер вже нема,
тільки царство трав
водить несповідимі діла,
пам'ятаючи про тіла
у зеленій своїй ДНК,
а над ним бовванить істукан,
а за краєм буяє гроза, а я –
із долонь пустоти приймаю в дар
ці дива...

7 білльйонів – покоління за поколінням
лягає хвилями, складаючи дорогу
кістяну далеко в степ, у невідомість,
в пустоту, за літерою літера,
доля за долею, кістка за кісткою –
пишуть знак, складають довгий вірш,
щоб між його пожовклих завитків
співали вітри мантру богу невідомому,
у снах безумним тільки явленому,
в безумних мріях закарбованому,
що в нас примусив камінь рухатися,
що розколов поверхню нерухому
на страждання і любов, на світло,
у якому так яскраво видно лезо
краю, за котрим ти розчиняєшся,
лишивши по собі уперті літери...
Пошепки собі запрягнувся,
що потім все-таки сюди вернуся,
щоби завершити в пільмі землі почате,
постати на краю дороги з кості,
й відчути, як вітри нашіптують – немарно,
з літер трьох таки сповито ієрогліф щастя,
і плечі теплі та тендітні більш не потребують
милосердя, й світ не потребує більше – жалості...

АНТОНІЧІВКИ

Абрикос – обрис кос,
колоситься колос у морі рос,
молоко за вінця глеку пролилось,
закохані звірі стрічають Сонце,
що майже прокинулось,
вже ось-ось...

Сим-вол буй-вол –
гіпер-бола – во-лі роги
крутять колом,
хороводять
вир тривоги
і любові.

Червоношкірий бог
перевертає дощовицю –
зерен танець коїть світ.
Між тих зерендесь
одна твоя шу-
мить – зірвалася
і падає, а ти за нею – слід-
ом тягнешся руками,
нерухомий мандрівник...

Миють литки мутні води Ґанґи,
дим на брижах – душі з Варанасі,
руки нишпорять по дну – шукають перли,
та частіш намагаються обвуглені кістки.

Ой, заграй ми, музиченьку,
музику, що перетне загибель,
музику, що виправдає рани,
і нагадає ми про сонце,
що до нього йдемо...

Пролийтесь, хвилі,
хімерні мушлі
лишіть у піні
днів минутих...

На березі безслів'я стоячи,
молися Музиці, клекочучи,
як птах, що розкриває небу крила
в захопленому відчаї...

Аґапе

Любов простирадлами білими
плескає перед очима,
плутає світло на шкірі,
прочиняючи двері тіла –
невідомі потойбіч глибини,
заповітне ховають диво,
ти вдихаєш чимдуж,
і пірнаєш щосили
крізь білу тканину
наосліп.

Спочатку вона приходила до тебе хижаком,
й кожний рух мав запах крові й насолод нічних,
ковтав дитячий погляд білий світ
й цукром у темноті серця розчиняв.
Тягнувся за рукою перший знак,
выводив попіл на камінні перший звив.
Плелась і наливалася лоза,
на усміх перетворювались ягоди...

Вибілюють роки із кучерів руде,
і ось вона приходить вже ягням,
замотаною в саван всіх своїх надій
і в бусах спогадів про всі свої кохання.
Вітер чеше колоски і ковилу,
хмари сиві розповзаються отарами вгорі.
Над сухостоєм випускає в пустоту
себе і каяття спадають тягарі.

Жито, ягоди і чаша молока,
сонце і прозорий шовк благословень
лежать на дикій і нестриманій поверхні,
грудях чорних безсоромної Землі.
На терезах питання дяки і ціни,
шум через край і витончений дзвін,
плетуться флейта і струна,
вона танцює, оп'яніла після жнив...

Поселив у тобі бога,
тепер світишся ти щоразу,
як бачу тебе з того боку
широкої й шумної вулиці.

Поселив у тобі бога,
а в собі сяйво тихо втратив,
бо не стало одного вогнища
на всіх...

Відлетіло літо в зиму,
вітер сумно в глеку заспівав,
у водах цих навколоплідних
повинна народитися любов нова.
Не зроне з уст пустого слова,
протягне тільки мовчки ковдру
в ніч холодну й чашку повну
такого необхідного тепла...

Дар Троянди

Всередині тіла
вінцем колючим
згорнулася лоза,
та хочу я, щоб
слідом за мною
стелилися пелюстки...

Слово «люблю» опускаю в чайник –
буде чай міцніший,
і тобі тепліше
в правдивій тиші.

Надкохання

...чай зелений і чай чорний,
мрія і тепла земля,
море в грудей берегах,
первісний біо-розчин –
вдихати і видихати.
Ствердження над запереченням,
над небуттям буття –
виходить по небі слід пензля
й переповнена світлом пам'ять...

Я всередині кожного з них –
навіть коли повний гніву,
я всередині неї –
навіть коли не люблю,
кожна нота чужих почуттів,
наче вібрис, торкає вії,
і я чую приховані в черепах
голоси.

Т.К.

Оповита вітрами і голосом далини,
не скаже імен богів своїх,
що, такі очевидні, мигтять між слів,
немов сонце вечірнє в гіллі.

У поставі її звучить таємничий тон,
і найдальший від досконалості чоловік
в один день раптом чує цей спів,
і йде світ за очі дорогою молитов.

Серцебиття в Пустоті

Липке сонливе листячко у травні –
не відмовиться від плаття жовтого
і вальсу останнього
на шляху до безодні
досконалої остаточності...

Серце клекоче

Чуєш, як зграї у гай вертають? –
Лине повітрям клекіт...
Голос шалена стискає радість,
бо всередині нас журавлі
любові квітневої співи вітають,
серцебиття в пустоті.

Серця удари важкі
на дні океану
тривожать поверхню
мого екрану,
світла мовчання біле
кривить усміх
барвистий, і сміх
шелестить по піску...

Стискається в грудях: квітень... квітень...

Учора – холод, завтра – Великдень,
вулиць спросоння душа гіркава –
у ніздрях терпне тютюн і кава,
кубики думки у серці тануть,
льоду за вітром спливає пара...

Зі свинцевої парасолі березня
в квітень крапає молоко,
матерії ступор замінюючи
нетривалим польотом надії...
...та енергії її вистачить,
щоби трохи іще подихати.

Тривога у кронах,
вітри відчують
щось невимовне,
подібне до бога,
шепочуть чарівною
мовою кленам на вухо
таємні слова.

Звук серця, що б'ється в деревах,
налив мені в очі море,
шепоче на вії хвиля,
пече і пришвидшує подих,
ось-ось затоплю Усесвіт,
розірвуся на крик любові –
гуркіт червоної крони,
голос зеленої волі...

Дерева розвивають геометрію,
розриваючи міофібрили
усталеної реальності
віршами свого тіла...

Милосердя

Очі звернуті до болю,
жало ятрить піднебіння,
простяга предмети мойра
коса – у правій, кадуцей – у лівій.

Барометр під ребром
безпомильно показує дощ,
коли відчуває цей тиск,
від якого тріщать тіла.

То пече божа гута хліб,
і покручені кавалки
тіста теплі на дотик – теж,
коли пальці порушують межі...

Інколи я дивлюся на пристрасть звичайних людей,
подекуди трошки обділених статками і здоров'ям,
наївні слова тривіальної мудрості кажуть вони
із такою мірою щирості, яка вам ще ніколи не була доступна,
і хочеться вийти на сцену мені й закричати: «Гей ви!
Кидали світу цього, вам на дюйм не сприйняти коштовного щастя
і світла, що ллється в очах цих наївних людей,
котрі можуть любити й ненавидіти з силою, яка вам
вже навряд чи коли тепер буде доступна! І ви –
що вважаєте нас просто гноєм під нігтем судьби,
не дізнаєтесь глибини наших ран, у які ми пірнаємо, щоби
знайти біля самого дна в мертвих мушлях чудові перлини такі –
ці слова тривіальної мудрості. Й жінка кривенька з екрану,
що каже «любити д'уг д'уга» на тисячу сонць здоровіш,
ніж усі ваші груди під золотом, з вантажем неживим!»

Душа

Ш(е)

Коли ми призвичаємося до серйозності й важких рішень,
крона наша шумітиме вище, усміх буде міцніше й гостріше.

Я за те, щоб жилось цікавіше й умиралося легше,
і про те, що матерії атоми майже вічні –
пригадували частіше.

Архетип

Жінки чорноброві
з очами темними
ідуть крізь туман,
у долонях вогні
біля повних грудей,
схованих у колиски
лляні, з таємничими
письменами зшитими,
за плахами їхніми
тягнеться жито,
коси чорними німбами
огортають чола,
вони вирости там,
де упали гарячі зорі
та чорнозем зачали.

Майя

Вітер колихає тканину,
тканина ховає її обличчя
і грає тінями на моїх повіках,
пригадую ім'я заповітне – Майя...
Не затуляй сором'язливо мрію,
але не поспішай здійснити меч над головою,
ми виплекали змогу – говорити,
вистеляючи шлях словами – до свободи...

Доконаний – упадеш,
як по спалаху гасне лампа,
завтра будуть збирати нащадки
попіл твій з-під сухої трави
та ліпити із нього хату,
свою власну, з твоїм відтінком,
поглинаючи метри квадратні
всезагальної Пустоти.

Стіни потім до них промовляють
загадкові слова, і мантри співають –
коли вони сплять...

I.

Коли попитаються – хто ти? хто ти? –
скажу: «Я – повітря». Ледве торкаю
долонею трави – вони головами
привітно хитають мені. Дихання,
пам'ять коротка на склі, порожнина
для музики й слів, між літер пробіл,
душа мушель і глеків розбитих,
що зливаються тихо з праматір'ю глиною,
і вічно вертають під сонце зі снів.

II.

Шепоче услід полин
про кохання і біль, і про душі того,
хто заритий під ним – за спиною пилом
з полину линуть, простягнуті вгору
на листя долонях, вони – відбиток,
відсутність між тіл, мов між літер пробіл,
мовби радіохвилі, що запліднюють
череву Діви Марії, мовби клей на корі,
немов квітень білий, солона роса,
крапля в море – з вій...

Маятник

Цінуй тишу,
що на кінчиках трави
від замісу
до замісу...
Від бажання
до бажання...
Від пориву
до війни...

Крізь поверхню,
коли тихо,
видно риби
і кити...
Пропливають
у глибинах,
розминають
для удару
хвости...

Мир – напруга,
нестабільний
нуль в зіниці
циклону під кайфом,
пустота –
то найтендініше
тіло,
що пливе
над забуттям...

Сакральне

Гері, адже мандрує.

Мар'яні, адже запалює маяки.

To put it in words,

To write it down

That is walking on hallowed ground

Depeche Mode, "Sacred"

Вогонь в лабіринті керує крок –

під ногою дрижить канат.

Мушлі дивні кладе хвиля на пісок,

забираючи письмена.

Заворожує погляд героя

загадкова непрямота.

Біля темряви серця солодко дзвенить

нитка доньки царя Аріадни.

Тисячу разів тримав подол її мантиї,

щоразу розтискав кулак і бачив пустоту,

вона сміялась весело до тебе – Майя –

і бігла далі, вогник далеко в степу.

Так довго й безуспішно йшов
за пологом її мантиї,
поки врешті не спинився
й не відчув, як обіймає
з-за спини й притискається
обличчям до плеча – вона,
я зрозумів тоді коан,
що воля – то не тільки гнатись,
що воля також – зупинитись,
і на долонях моїх лишаються –
трагедія і пустота...

Крила марени

I.

Зависла над сірим, як чорна хустина,
як звої диму і вий німотний у бурій пустині,
зі світла вийшла на світ дитина, а в тінях
згорнувся біль – порізаного коріння,
й просить спокійно в суворім молінні
пролити на терен з долонь вогню...

II.

Стоїть мара за твоєю спиною,
коли твої очі, такі красиві,
заливає чорним по самі вії,
і ти дивишся наскрізь,
на щось невидиме,
і ти знищуєш те,
на що дивишся...

Носиш чашу
з водою солоною,
у ній відбивається
місяць у повні
від того всередині
вічний неспокій
невпинно водить
по краю безодні,
ми, зрештою, тонемо
дрібками солі,
лишаючи зморшки
на місячних щоках,
й мені здається,
що на мить побачив
усміх бога...

Чорні коні б'ють копитами у дзеркала,
світом ширяться брижі,
і ти відчуваєш тривогу –
кидаєшся до вікна – там далека біжить дорога,
зазирнути кортить за обрій
і зірватися в небеса.

Омега в руці,
чорний кінь б'є копитом,
родео під куполом кістяним,
закрути мотузком
згусток буйної волі –
над ґрунтами кентавр
височітиме...

ANIMA

Не один у сутінках,
в видиху заграви
за мною простує
худа постава – вона,
така безкінечно цікава,
мов отвір у космос
у даху храму.
То клубочки життя
у хтонічній безодні
колись рогалузилися –
надвоє,
котились днями,
мов рукавами,
краплини водню,
палали нами
в кисневій оргії,
й ось прикотились
до цього Я,
зі світлом зустрілися
в їбнях,
триває луна,
по траві долонею –
Я зависає понад
безоднею,
й бачить у чорному
ясні зорі,
сміється й співає,
дурне дитя,
й на нього всміхається
сестра
аніма.

Урбанавтика

Крізь київський шум проступають секрети подвір'їв старих,
аромати каштанів, підвалів та їжі на пічці історії тчуть,
невеличкі такі...

Розмови безглузді
злітають з балкону в ніч,
розчиняються в теплій вологій пітьмі,
розсипаються квітами потойбіч,
ніздрі ловлять запах есенції відчуттів...

Облущена від пафосу історія
в камінні твого міста
оживе в теплі твого погляду
й перекине всередину чашу
минулих надій –
захмілієш до памороків...
Ми всі у тій самій біді,
ми всі на тих сходах самих –
здираємося і падаємо,
падаємо і здираємося
в пустоті...

Питання зникли, тиша навкруги,
тільки міста галас за імлою горизонту
і сира розморена земля, гілки
тендітною душею на семи вітрах,
і тільки далина – складає оповідки,
й поїзди читають їх...

Чим далі від міста,
тим менше дзеркальних
поверхонь,
тим глибше всередину
тягнеться шлях,
тим більше ховається сенсу
в проваллях віконних
покинутих місць,
і вітер говорить чутніше
в обірваних проводах...

Хрещатиком фонить
протяжна втома понеділка,
з Голгофи дня в блаженну тінь
знервовано бляшанки покотились.
Збирають вії з цегли осад пам'яті,
уже заплуталось гілля в тутешніх небесах,
блакить місцева й хіть міська
вплелись нечутно в ДНК,
фонить під шкірою глевка
вечірня казка будня.

На глибоку криницю дощ перетворив місто,
тіні стін здійняли силуети титанів до сірого неба,
нутрощі відповідають погоді взаємністю,
на саме дно поклавши різко зменшеного тебе.
Зазирати у завтра те саме, що заглянути за
окрай диску пласкої землі, із якої тікає вода,
і якби не дощі – бозна-хто їх згори посилає –
вже давно залишилося б тихо пісок доїдати,
запиваючи нафтою теплою насиченого небуття.
Лабіринт бовванів украденого в світу простору
натякає, що варто було б уже тихо присісти десь
в тінь, але сталося так, шило сісти тобі заважає,
викликаючи на перемовини про плани подальших дій.
З усього зрозуміло – перемир'я настане нескоро,
ще гудітиме кров у бадиллі вузьких судин,
під дощем в заулках лишайником слово зростає,
у порожніх бетонних коробок відвойовуючи міліметри...

Хода крізь тамтешню сутінь –
щокроку сумні обійми,
в кожному обрисі – я-колишній,
крони пишуть ім'я надії –
уже неактуальні ніки,
мертвим осадом в списках қір'а,
рваним аркушем в темах на форумі,
гірким спогадом у філіжанці
без цукру
уже неактуальні букви,
і знайомства в чужих країнах
охололи, та яtring melody,
догори підіймаю обличчя –
і кажу проводам безкінечним,
щоб усім передали привіти,
хто не тут...

Інтроекція

У нас із тобою одна біда:
я знаю речі, занадто прості, аби
пояснити,
для тебе - занадто складні, аби
збагнути.

Роздягнути тебе від ролі,
зняти спіднє, покров хибних
віддзеркалень і страждання -
буде вітер тільки в тіла флейті...
і над квітами звучання.

Мені здавалося, що стерлася давно
ця загадка з порядку денного,
але вона так само там, серед гілок,
у затінку засмажених будинків,
відданих на поталу сонцю липня.

Вона – первісна тиша,
вона – вухо, що слухає Слово,
вона – весна, вона – рот,
що ковтає останню листву,
загортаючись в ковдру морозу.

Я – тінь
від моноліту,
вир від видиху
Пустоти у потік...

Я – око тайфуну,
море, солоня
точка падіння
світла шаленого
наміру жити...

Я – райдужний образ
між крапель пролитого
богом недбалим у п'ятьму
молока...

Довгий погляд на «я» розповів,
що ця літера – лінія окрай тіла,
градієнт проміння сп'янілого,
в морі того, що можливо, - хвиля,
що стрілася з берегом – іншою хвилюю,
піна... і шум, і йодистий присмак.

Я – вода,
що впала з неба
в буття,
дрібка солі всередині –
пам'ять,
сталагмітом
до неба тягнеться...

Кисень

Тіло – повстала кров,
кров – повстала вода,
море – то попіл зірок,
що палає... палає... палає...

Встань, візьми постіль свою і бийся,
встань, візьми постіль свою і танцюй.
Встань, кинь постіль свою на хвилі
і балансуй на них, балансуй...

Серфінг (океан твого тіла)

Збиває з дошки хвиля,
під повіками тліє біль,
розмаїттям не тішить вибір –
тонутися або пливати.

Океан непокірного тіла –
вічна сіль і одвічне свавілля,
безкінечне хімічне весілля,
поки обрій розкреслить берег.

Тільки ковзай його грудьми,
слухай голос китів у глибинах,
між тварин чудернацька тварина
у незгоді із обрисом хвиль.

Рівновага у ритмі і рима –
сивина повнолітніх мрій,
де стрічається дика піна
і мистецтво твоєї стопи –

між тобою й несамовитою
у бажаннях своїх богинею
розтікається серфінг пестошів
і тамує пекучу хіть...

Палець до губ,
прокресли межу,
не торкайся моєї присутності.
Обіцяю тобі
не порушити круг
декларації твоєї святості.

Тиснуть краєм плити тектонічні –
за нейтралітет.

Гори – символи перемир'я,
так закінчувалися їх війни,
простягнулися пальці в небо
у крихкій рівновазі обіймів...

Чорна землі боротьба
випростала намір трав,
де відмітка лягла нульова,
розгорнувся пахучий квіт...
Фіолетовий зойк чебрецю –
потойслів'я солодка мить...

Узбережжя

Як обережно і шанобливо ті,
хто живе тілом, торкають
полів інтуїції окрай, немовби
Марія Учителю пил витирає
волоссям зі стоп, повна дяки
за диво...

Лежить вакханка з чашею
і слухає гудіння океану
в мушлі голови її чудової,
як б'ються хвилі в скло
її очей хмільних...

Строгість іонійської постави
порушують куточки губ прихованим шаленством,
і Аполлон, твій променистий бог у Муз оточенні
теж трохи захмелів...

[Ὀρφεύς]

Проти вітру місцевої есхатології,
правлю пліт у колекторах Стікса смердючого,
адже там, у нетрях царства підземного,
граційна Мавка зачекалася на визволення.

[μαχη]

Хоч натри собі все камінням –
все одно помираєш двічі:
Тріщина через обличчя,
через коліна тріщина,
ішов уперед – мармуровий,
крихкий і такий неминучий,
щонайменше схожий на бога,
щонайбільше – на трепіт колібрі,
не минула тебе жодна нота
грейпфрута на піднебінні.
Ледве дихала біла площа,
видихала племіння відстань,
прямо в душу напроти очі –
чорні очі старої Лахезіс.
«Я не хочу, авжеж – не хочу...»
але правильність цієї миті
обертає під серцем лезо,
від початку часів відлите.
Хтозна, може не буде самотня
ця яскрава червона крапка –
додаси хоч би дві такі ще,
й світлим стане мовчання – потім...

A30B

Ти міг би сидіти на пагорбі й довго дивитись на степ,
відчуваючи, як вітерець твого одягу складки перебирає,
мов струни, і в ніздрях крутився би запах терпкий – чебрець,
і тіні небесних отар пробігали продубленими щоками.

Але воля богів знову б'є у земний барабан,
з руки Розору котиться яблуко золоте,
розкриваються тріщини, туди крапає злива – сльоза,
час прийшов, хоч кричи, хоч мовчи, але з місця здійсмається все.

Стиглі фрукти щасливих днів народилися у пільмі,
де вчепилися зуби і кігті одного в одне,
хочеш – кинь цей жорстокий закон, хочеш – підійми,
але шкіра Землі гудить й коливається в небі дзвін.

Хто сидів на вершинах в рівновазі з шаленством гроз,
той іде по сухому камінню й збирає струмки,
колись буде іще ріка, що затопить всі гострі кути,
їй імення знайдуть – щедрість серця, висока любов.

Азовські яки

Пагорби старі штовхають лобом в груди лагідно,
кудлаті яки у стоячій прохолоді міжсезоння,
коли медсестри вересневі їм дають останні ванни сонячні,
готуючи до розтирання йодом забуття.

Раніше тиша звички затуляла очі,
одне на одного спиралися, як меблі,
тепер громи за неспокійним обрієм
пробуджують, підводять наші контури.

Засолені спини рясніють в безодні тривожного неба,
на перетині всіх вітрів, де згорнулися запитання,
погляд яків біжить потроху по твоїй річковій системі,
відбиваючи пульсом у скронях ваше спільне під Сонцем стояння.

Він обійняв сліпучий спалах,
і світ сполохано здійнявся в небо зграєю,
стягся зашморгом на роті перекошеному,
і дощ пішов через огнистий небокрай.

Тікає пам'ять вслід за хвилями,
спливають імена, глибинами запрошені,
мовчання колисає новий день,
і Мельпомена посипає спогад сіллю.

Лезами женці проводять по стерні,
додолу хилиться колосся і трава,
по жмені з кожного, кого колись любив,
духмяні спогади вдихати вечорами,
допоки збіжжям сам не став пахучих бур'янів
в руці когось, кого, можливо, і не знав,
а він за щось тебе любив...

Прислухайся, як тиша свідчить
за всі загублені в повітрі смс-ки,
що не дійшли з фронтів
назовні та всередині,
за всі краплини поту на чолі
того, хто був занадто щедрим,
за лепти всі, за кожного,
хто залишився жити й сіяти,
хто йде своїм канатом над безоднею,
але про кого загубилися слова,
кому лише безмовне небо було свідком,
жовтневе листя занесло діла чийі,
і кроком неквапливим ними ходять люди і тварини,
й ми – зізнання слухаємо мовчазне,
огорнуті чуттям терпким,
спроможні тільки доторкнутися
тієї одночасності, де всі
лишаються, за руки «після» й «до»
тримаються, неясним контуром в туманах маячи,
вдячність даруючи без видимих причин...

Доля бере червоним,
рахунок іде на літри,
кінцева ставка невідома,
палата стоїть закрита –
в полоні одного тіла
із Гайдом в обіймах Джекіл,
нездатні іще зрозуміти,
як низько прийдеться спуститись
цим обірваним згори кимось ліфтом,
аби віднайти антитіло
тарганам своїм тисячолітнім,
й обійняти широкі ґрунти,
за грабіжницьку взяті ціну,
бо хотілося, бо любилося...

З-поза смерті на схід
усе тягнеться вперта процесія полем,
і вітер доносить,
як стиха залізо дзвенить –
мечів і плугів, як шурхоче бадилля вологе,
вітаючи кроки, і очі виблискують світлом
прадавніх надій
над волоссям трави
кличе голос протяжно самотній за обрій,
наче дзвін тятиви від початку часів,
тьохне в серці луною, скинеш вгору долоню –
...крокуєш поволі
окрай строю забутих безсмертних мерців...

Затемнення

Покладено розжарений камінчик в білі груди,
він бачив – пристрасть є життя, і зголоднілий дух
прославив буревій і полум'я захоплення війни,
любов пекучу, верби плакучі, гаряче квіткове вино.

Століття гримить – відпалали, наїлися, напилися,
кількість заліза в крові перевищила здоровий глузд.
Дзвони життя поховальним потоком вилилися у ребра,
до списів і кийків зробивши їх нечутливими.

Ти готовий сказати: все, досить! – і золото скам'яніє,
і квіти згірнуть, кохання залишить виразки, уронять верби
в чорний став учорашні шати, залишаючи голі кістки.
І вже не витримує око затемнення, хапається за корону,
але чорна зіниця по центру нікуди не дінеться, так...
Бо торкнувся глибокої істини, за тебе і мене значно глибшої,
хоч зверни собі шию, а не відвернешся ніяк.

І хоч би наскільки вже ситий,
а воно не піде і не зникне,
назавжди в небі сховано Місяць,
і його тінь всередині Сонця
буде страшна...

Як несеться в очі горизонт,
як трава сухою бронзою мерехтить,
як не страшно вже більше тобі,
коли вибухнув в грудях зеніт...

Там, де завтра блакитна імла,
поруч з Сонцем лягає тінь,
білий кінь по землі – ковила,
наче пам'ять, неначе – дні...

Тут ніколи ніщо не стоїть,
все мандрує в мрійливу даль,
не хвилюйся, не розійтись,
на долоні підхопить гігант...

Рубці занили на погоду,
дихання поруч здійняло вітри,
з-під низу хвилі лід ламають,
вода сочиться з тріщин.

І я не той, кому болить найбільш,
я, може, щасливіший від усіх,
але мій градус плюс один –
за Цельсієм навіть не нуль.

Коли все врешті стане добре, й закінчиться раунд,
лиш кину на море скляний довгий погляд з-під ковдри
й спіраллю широкою буду собі – засинати,
неначе до вилиць накачаний морфієм.

Не роки відраховують старість, а дати,
ми за рік проживаємо два, й то – у кращому разі,
зморшки глибоко врізались в шкіру – зібралися розірвати,
м'язи усміху зупинились на позначці гіркої іронії.

І, врешті-решт, не знаю, що сказати,
коли звалили стільки слів у купи на обійстях...
...присутність наша тут – завжди питання знаки,
падіння зернятка й минулорічне листя...

Уся любов стікається у те,
що лишиться з тобою навіть після краху,
коли життя іржавими руїнами застигне
у вигнанні...

Коли ти сам собі готовий відказати і піти,
ховаючи проказу на щоках, негідний доторкнутись
милосердних див, котрі були твої,
а виявилося, насправді ти – був їх...

Не оминати перехресть,
життя не знає паралелі,
душа одну вимогу ставить:
хай буде бій, який не потребує ширм
фальшивих слів, аби прикрити
кривавий фарш розорених полів,
хай буде бій, де вихід спразі буйних сил
не має сорому, бо шанси рівні,
де є любов до ворога за змогу
пролитися дощем своєї досконалості
в двобої, й де дарує перемога
не ешафот, а п'єдестал,
лавровий аромат тріумфу,
а не спиртовий сморід шкодування.

Мій рай – це коли нічого не жаль...

Котлован

Це все майже те саме
по десятому колу –
одні суперечки
одні аргументи,
доростають щоразу
невидимі майже проценти,
може, ще раз,
і станеться все по-новому?

Моя душа хотіла би торкнутись п'ятками асфальту
й зробити щось тверде (тверде ж бо справжнє),
проте закони фізики уперті –
що легке – притягується слабше,
тому душа співає й розмовляє,
сподіваючись, що звук дістане до асфальту
і підміте його.

У маковому полі досі міни,
хоча вони давно не актуальні,
і ти забув давно сакральні дати,
а все ж іржа працює не так швидко,
минуло 70, а все ж вони лежать,
в серцях таять загибель...

Темний холодний храм,
виють протяги анфіладами,
пилу вихори обмацують колони,
і залишені давно померлими руками
письмена чекають на око, що зможе
хоч літеру – прочитати...

Жодної нитки з минулого далини,
але тонким пагінцем повідомлення
між сном і світанком тягнеться – шепіт:
«Вмирати зібрався, а жито – сій...
вмирати зібрався, а жито – сій...»

Засліпив колір
в одній тарелі,
з одного тіста
одних безнадійних,
бо мають одне,
але в очі вітер,
тумани і сльози,
і настільки пусте,
що чіпляється серце
за будь-яку гілку,
і крапає в землю,
що вийшло з землі,
а навіщо? Лиш петлі
щось наспівують тихо
дверні...

Червоним гігантом вмирає бог,
сідає за обрій багровою кулею,
тихо, поволі, і тіні течуть на пісок
усе довше, вже майже торкнули
пальці ніг у народа, що мнеться непевно
на площі, який проводить останнє
проміння кривавого кольору,
жадаючи розтягнути хоча би на крок
сумнівний комфорт, відштовхуючи подалі
мить жорсткого пробудження, що –
далі більше нема повідка, що –
більш немає згори батога, і на куполі
неба знайомого тіні стирають обличчя тріади,
лишаючи міріади холодних зірок.
Як тільки зірветься останній мотузок –
всі побіжать, волаючи від жаху,
всі побіжать, не знаючи притулку,
всі побіжать, а потім падатимуть,
хапаючись руками за каміння,
хапаючись губами за повітря,
хапаючись, аж поки хтось
не втямить, що нема падіння,
постане, озирнеться, візьме костур
і пошвендяє в пільму, а далі буде видно...

Дехто з нас тікає від сліз на війну,
глушить більшим болем біль,
а полем-полем тягне вітер ковилу,
дрімає глибоко під чорною землею сіль,
тягне через груди небо тятину,
печу в дорогу тобі хліб,
бо кличе степ, ганяючи між пагорбів луну,
бо впали ми сюди без жодної причини,
і все одно – куди йдемо...

Мені здається, вся війна і боротьба –
заміс цементно-шлакового розчину
під фундамент світу, де можна бути
музикою чи спортсменом, чи – прости господи –
блогером, але ми поквапились надто,
покинули будівництво на півдороги,
спраглі омріяних задоволень – уже тут і зараз,
і тепер опускаємо очі в андроїди та айфони,
щоб не бачити страхітливих ребер
покинутих кранів, зажурених таврів,
очниць неживих незаселених вікон,
але звідти нас всіх обдуває протяг
непережованої ненависті та невипитої війни.

Не підіймай очей,
угору не дивись –
ти волі раб, і доля твоя –
як у всіх рабів –
кайло й кирка,
і ярмо на шиї
з написом «я – вільний!»,
доля – лупати граніт,
і краще не знати, скільки
його ще попереду
міцно лежить – монолітом,
мов самий символ
непорушної смерті,
мов гуркіт рейок
у напрямку вічної старості,
яка навіть народжує старість,
придушуючи всяку парость,
вкладаючи камінь на серце,
і в кого ще б'ється – серце,
то б'ється воно об стіну,
висікає залізний дзенькіт
та іноді жменю іскор,
тоді, коли всі – замовкли,
в камінних утробах вколісані,
віддавшись сумнівній свободі –
дивитись за обрій,
намальований вугіллям на стелі,
в солодкому дискомфорті
своїї печери,
в обіймах клаустрофобії
як виправдання безмежжя –
гранітного моря,
в якому невірники волі

розбивають кінцівки
проти потоку,
через утому,
в полоні свого марафону,
не дивися ти краще вгору,
ти малюй краще власний обрій,
несвідомий того, що роботи
по горло вже тому,
хто прийде по тобі
і по тому, хто прийде...

Нова Вавилонська вежа

Гук невидної краси із теплого багна
 потяг угору з мармуру тіла,
 зіп'ялися на дві ноги титани,
 за ними тьма липка, дім хробака,
 свята утроба, збуджена промінням,
крізь пуповину коренів, простягнуту до хмар,
на вершину зикурату зійде, стане Богоматір,
і з краю відштовхнеться знов Ікар –
 Сонце цілувати.

Інвокація блискавки

З горіхів зла народжуються янголи,
де вигризено плоть собі під забудову
вежі мрії з узбережжя моря крові до небес,
праворуч указує ліва рука, доки хтось
 не зробить власне тіло хлібом,
 допоки не отруїть хтось любов'ю
і не поведе гуляти по воді, шукати
спосіб балансування над безоднею
в очікуванні блискавиці.

Немає бога –
тільки довгобуд
без видимого краю
і початку – крани, цегла,
арматура і пісок,
і пустота безколірна над нами.

Та око синє бачить небеса,
око зелене бачить зелень,
а карі очі вірять, що Земля
в собі ховає сенсу зерна –

над водами трива пурнання мрії,
в шумах завад єдино вічний тон,
нагадує, за шостим днем – неділя,
постане вежа з рук, з неї – крило,

богоподібне, зрине над поділлям
зі зграями пташиними,
як виправдання породілля,
на мить швидко, мов зойк...

Споруду забудуть згодом,
усе забувається тут,
і навіть якщо твоє місто
вистояє тисячу років,
лишається буква від слова
і б'ється луною об цеглу,
над нею лишайник царує,
стираючи гострий кут.

Будуючи вежу із глини разом з усіма,
забезпечую собі довшу тінь,
щоб з вершечку її споглядати
хороводи днів по космічній
спіралі Якова...

Ще руки втомляться від глини,
ще шкіра трісне без води,
дорога з жовтої цеглини –
треба іти...

Тіло на тіло,
із рота в рот
транзакція дихання,
й ти – цеглина
всередині кола
майбутньої вежі...

Дош уривається з-під сонця,
дош розбивається об щоки,
кладеш уперто свою цеглу,
і голоси кричать, що марно,
що скоро вже здійметься іній,
сповиє тіло в сивий саван,
що скоро вже підхоплять хвилі
і геть відтягнуть від творіння,
на обрії востаннє кинеш погляд
у бік недобудованої тіні,
вона немов тобі всміхнеться,
на вічність перетворюючи мрію...

Перемазані глиною люди,
чия доля записана зморшками,
чия доля рясніє сивинами –
у століттях лишились невидимі,
в хроніках залишились без імені.
Споруди тільки бовванять
і в кожен погляд крапають
непояснений сум.

Дуже добре,
що ти прикриваєш мене,
поки складаю
докупи каміння.

Будівельник раю відчуває смерть
у серці кожної цеглини,
у мармурових анфіладах чутно шум
прийдешньої піни солоної...
Ця нота не триватиме вічно,
в передчутті ночей дивись на полудень
й куштуй у затінку плоди своїх трудів,
подібний до бджоли.

Коли засохне глина на руках
й паралізує нерви втома,
бо напрям коренів – пільма,
на мить поглянь у небеса –
там згодом буде твоя крона.

Сягнувши вершини,
останню поклавши цеглину,
я майже забув – навіщо
розвага дивна,
аж поки на краю не зашуміли – крила,
і у небесний вир не відштовхнулася
від глини – над-
людина...

У полі квітнуть різні квіти –
червоні, блакитні та білі,
мов пил на свято Холі у повітрі,
свавільною рукою кинуті,
довгі ряси, залізні м'язи
та голови, вінчані лавром і світлом,
сунуть процесією на лобне місце,
щоб вежею в небо вистрілити
й торкнутися пальцем зірчастої вишивки
на подолі його Цариці...

Кшатрій торує шлях
по камінню гострому
в пустоту небесну,
себе щоб укласти туди
елементом останнім
й запустити машину бога...

Переможець на вершині
здобуде пустоту безмежну –
розкішну сцену
для безглуздої краси...

«Hi...»

Прозорі люди –
тонкі струни,
рвуться так легко
між рейок з дротами,
по собі залишають
дзвін ледве чутний,
спалах блакитний
від ниті з вольфраму
і в ньому гук музики,
що не сталася,
тихо в потоці
мовчання тане
"ні" ієрогліф.

По нитці розплітати вузол шуму,
щоб зрозуміти, що нема неправильних тонів,
прийняти протиріччя дзвони,
з безладного голосіння
Музику винайти,
надаючи кожному голос,
уклавши в горло золотий мовчання колос,
з рота війни дістати велич гри.

Жодної відповіді,
лиш тисячі віршів
плетуть реальності рядно –
воно таке податливе на дотик,
що навіть слово залишає слід,
як вітер, що траву бентежить,
як дощ, який хвилює спокій вод.

*Тут сейчас трава висока,
Що росла вокруг хреста,
Радісно в свої обійми,
М'яко приняла Христа.
І. Франко, «Христос і хрест»*

Липень кладе на пательню вершками –
розтікся усмішкою подолання у битві
не бажаній, ці ваші ігри, жорстокі ігри,
Земля – лототрон, барабан і свавілля,
душа піддається процесу старіння –
частіше й частіш каже в відповідь «ні»,
верблюд утомився, верблюд відмовляється йти,
верблюд уночі точить ікла, готуючись розірвати
усі мотузки із луски, і послати подалі
закони війни, відв'язати човни від стовпів,
мовби зняти Ісуса з хреста і залишити тихо лежати
в траві, крокувати туди лиш, куди цікавіш,
небагато лишається в результаті,
але все-таки більше, ніж. Адже
липень кладе на пательню вершками –
розтікаюсь усмішкою...

Пил діамантової сутри лоскоче горло,
вростає в землю камінний Будда,
занурюючи коріння в глибини великого "ні",
розчохлюючи кулемет свій глиняний,
починаючи прибирання.
Хвиля за хвилею – видих,
хвиля за хвилею – вдих,
реальності колихається килим
на диханні пустоти.
Укривається тіло тріщинами –
ієрогліфами боротьби,
із них тягнуть долоньки квіти,
заповітні ховаються сни.
І все, що всередині, вміститься
у короткий вигук,
усе, що крім того – ні.

Сірий майстер ходить між стежинами,
через це його частіше ляскають гілки
по обличчю, та натомість там, де для
іншого вуха – тиша, він чує прихованого
тону танок, і квіти квітнуть у його макітрі,
в полях нейронних застигле дзеркало
відбиває невимовні картини – потойбіччя.

Слова, як дощу краплини, тікають з тканини
його сірої мантиї й розчиняються у землі –
(бомбо)сховищі вічної пам'яті – зріти, до-
стигнути, донести у майбутнє себелюбимих,
у ворота мрії заповітної гол забити, і шуміти
хором із оплесками моря хвиль, у собі річ,
диво – пожати плоди зусиль – в грі.

Бути сірим – гра саме по собі, крутитись
веретеном, витинаючи з часу химерні сліди,
увертаючись від спрямованих чітко до цілі,
мов сахатися поїздів самоствореної залізниці
між творіння стовпів, аргументована позиція –
положення в струмі снів, розлінованого паперу,
бути сірим – поперек йти, збираючи у торбину

невидимі кольори...

...потім час її перекине – на радість усім.

Немовби замок повішу собі на язик,
і двері причиню, щоб сутінь не пронишкла,
о, скільки спалених сьогодні буде книг,
скільки цінностей відправиться сьогодні спати,
щоби чай закипів й зупинилася мить,
бо на стрілки начхати, і на цифри начхати,
бо позаду жодних вказівних стовпів
і попереду нема розпізнавальних знаків.

Трагедія і Пустота

По той бік слів

I.

Безсиле слово перед в'яззю пелюсток,
безсиле слово перед ритмом ліній,
на ноти мова розсипається, коли зігрітий й ситий
сидиш під дахом й дивишся на сад,
і слухаєш, як пророста трава і борода,
танцює з вітрами листва, й краса – володарює,
визначає такт, й зусиль орнамент створює
симфонію, і кожний крок, і кожний змах
танку співає славу існуванню – просто так...

II.

Слова – повторні,
біль – неповторний,
нот нібито сім,
але клавіш вдсятеро більше,
над кількістю сміються кольори,
і там, де ти промовиш «ні...» –
лиш тільки сітка, порвана вагою риби,
яка ховається, лиснувши, в глибині...

III.

Кожне слово –
примноження дробу
в недосяжності до ячання,
запечатує усміх безсилий
пальцем лагідним німота...
Промовляє ранкова зірка –
креслить альфу від краю до краю,
ми народжені, щоб у відповідь їй
закричати...

IV.

Нічого немає... збираю крихти,
одна за одною, ось уже жменя – хлібу...
і весь той пил, що несе над землею,
учора був цеглою веж,
на нього долоню хтось інший вкладе
колись, і збере по жмені
нові сходи в безмежжя
по той бік слів...

Сіль

I.

Коли одне одному виплачемо весь біль,
перед нами постане такий соляний стовп,
який нам віднині разом доведеться їсти
по декілька дрібок щодня перед сном.

II.

Болісно даються з бісеру фігури,
на цятки барвисті червона лягає сіль,
в захопленні дивлюсь на твій танок зміїний,
дорогу грі у глині прокладаючи.

IV.

Душа солоніє в обіймах безумного міста,
в очах спорожнілих живе безкінечна тінь,
«За що ти стоїш, підіймаючи моноліт? –
За воду солодку забутих підземних рік...»

V.

Там, де полум'я лиже сутінь,
глину вічності віддаючи,
змії червоні повільно танцюють,
піт минулого виправдовуючи...

Північ

I.

Поселити нас жити в Ісландії,
позбавити великої землі,
жирного чорнозему,
замінити все туфом і рибою,
й усім, що горить,
щоб навчити
любити там, де нічого не можна
отримати задарма.
Хай навчиться душа
їздити на собаках,
хай навчиться ходити далеко
душа,
хай навчиться душа
не боятись, що з стовпів соляних
постираються імена...

II.

Жити, як у Норвегії,
в хаті, з тваринством усяким,
на собаках ганяти у ліс –
пригоди на дупу шукати,
дивитися спалахи в небі
під полярної ночі анданте,
носити зерно в годівниці,
потім клацати фоторушницею
лосів з оленями із засади.
На терасі ковтати чай,
ніздрі бавлячи смолами хвої,
не виходячи із запою
цим Гольфстрімом життя...

Мій гріх – велику чашку чаю –
я підйму за тебе, Епікуре,
за мить вечірню після праці,
за чесну мить, за довгий-довгий погляд
в далечінь, за перелив жарин у вогнищі,
за хліб і яблука, за сухостій, за віти восени,
за голос рідний поруч, в телефоні хоч би, і
за світла барви крізь мережива годин, і за мовчання,
тишу слів, коли на тло слова відходять, випускаючи
у серце все як є...

Не позіхай – пішла вода,
пішов пісок, і курява
завісила серпанком горизонт,
де Сонце впало в сон,
потомлене, німе, червоне.
Не позіхай – лишаються
малюнки на обличчі,
й коси шрамів рукавом
будують внутрішній ашрам,
на вівтарі – маленький дзвоник
з кристалю – душа дрімає,
тільки торкнутися... співа,
усміх малюючи
на сірому папері –
позіхань...

Дзен бореться із почуттям осілості,
бо все ворухиться, іде, зникає:
люди, звірі, літосфера і планета,
і Зірка жовта, і Чумацький шлях із нею,
і думка – слід пташиного польоту небом –
це щось таке, що є, але його не схопиш,
і жоден з нас не доживе до вічного повторення,
побачить слід лише – на небі Майі мантию,
зірки за пологом спіраллю розсипаються,
але як тільки зітреться останній знак із каменю,
і пам'ять вивітриться – нас мовби й не було...

Віталізм

I.

Ні я, ні ти, й дерева навіть не закон,
закон – Життя, найстарші з цих
монархів, що собою шиють землю з небом,
нам доведуть, що все хибке, мов сон,
і навіть зуби монолітів їсть іржа епох,
не змінюється тільки сила, що штовхає колесо,
і колесо гуркоче над планетою,
втягуючи хвилі на пісок, із наутилусами
й трилобітами.

II.

Життя кидає бісер.

Коли був малий, кожний перл був такий величезний.
Але я зростав, і щомиті перлини попереду меншали.
Ось мені майже 30, і перли нагадують більше піщинки.
Загубилися миті яскраві в щоденнику, вкритому пилом.
Зупинилися постаті на узбережжі затоки Токійської.
А проте, можеш стати тоді ювеліром.
Ювеліри працюють якраз із коштовними крихтами...

III.

Життя – нескорена тварина,
до самого кінця – родео,
позаду з-під копит – кургани,
між ними бовванять – могили.

Тріпає, витриває серце,
ритмічний хруст хребців у шиї,
хоч би яку накинь вуздечку,
хоч би які візьми стремена.
А все одно щоразу вершник
чіпляється за чорну гриву
і колосяться вони вдвох,
і трави колосяться з ними...

IV.

Життя – молитовний килим, зітканий зі слів.

Їх візерунок сенс ховає в ритмі.

У центрі – пустота, безодня,
у безодні – я, ковтаю подих (чорно-синій) майбуття,
з поверхні серця стерлося (божественне) Ім'я,
а нота кольорова залишилася...

V.

Життя – золотавий відблиск
від Сонця на пустоті,
караваном йдемо по воді,
споглядаючи власну тінь,
виграє на поверхні
й ховається в глибині
світло, що стало нотами,
що стали словами й пішли
ген за обрій тиші
й звідти – анічичирк,
тільки брижі... тривожать
нас уві сні.

Порожня долоня
із червоного моря глини
бере шматок
і катає із нього кульку,
випікає в полум'яному диханні,
жбурляє на поле,
де вже мільярди таких
інших кульок,
вони стукаються
з глухим звуком,
а іноді навіть дзвенять,
на поверхні їх полірованих
відбиваються речі та явища,
у їх серці обпеченому
залишається трохи вогню,
щоби прагнути усвідомити,
щоби прагнути скрикнути,
і почути, що голос вертається
в порожню долоню,
прикладену до небесного вуха,
так само порожнього.

В оцій грі не шукай
особливого сенсу,
красу гри шукай,
і тоді він знайдеться,
в світі словом порожнім
питання «навіщо?»
поміж гомону чайок
загубиться.
Але всі перемоги
та усмішки – хоч і зникнуть,
та все-таки – будуть

на цьому пляжі,
поки тут ми з тобою.

Усякий раз, коли безжальний океан
раптово піддається вимаху руки,
і я пливу, знов чутно мені тон, немов
над хвилями співає дзвін, і Сонце
пальцями мені перебирає мокрі вії,
і усміхається, й на губи лле надію –
хоча непевна мить, хибка, мов сон,
накотить тінь, і океан зробить ковток,
мене потягне знов – назад, на дно,
у марево темнот, я знаю – все одно,
де квіт, де проблиск, спалах, літ
на декілька секунд – там вічність –
тягне з пустоти росток, щоб статись,
над хвилию жбурнути Сонцю хоч би скрик...

Ми всі помремо,
та яке це має значення, якщо
ми можемо торкатись одне одного,
якщо можна зігріти когось,
до Сонця якщо можна крикнути?
Тому все життя я роздмухую полум'я
у маленькій пічці свого серця,
усе життя я збираю крихти,
щоб з тобою разом насититись,
це непросто на фоні одвічного голоду
й холоду, коли в твоїм тілі нароблено дір,
і з кожної протяг по ноті висвистує,
гасячи сірники, але так себе виставиш,
щоб мелодійніше, щоб веселіше,
бо все'дно нічого не лишиться більшого,
ніж усі відвойовані в часу усмішки.

Джомолунгма

Така невимовно прекрасна Смерть
з вершини Джомолунгми кличе, й у серці пече то́му,
з кого зростає гілля в пустоту, така в них природа...

Лягає тягар добровільно на плечі, жене ураган
з потойбіччя свідомості, наче у товщі породи пожежа
пробуджує через сторіччя вулкани, до хмар
викидаючи сірі привіти, запеклі бажання палають,
і тягнуться змійки пістрявих мурах снігами,
жадаючи зустрітись очима з зірками,
відчути на віях тремтіння екліптики, і щось іще,
зовсім вже невербальне...

Попереду так безкінечно довго,
ми такі безкінечно короткі, що зору
не стане докинути стріли
до горизонту подій,
мій здогад зухвало сміливий,
що все ще можливо,
бо вічний цей пил...

Обсерваторія

Ми не перші
та не вперше,
кладемо глину
на стіну вежі,
хоч кришиться все
під пальцями,
зривається з місця – птаством,
танцюють шалені обрії,
м'яч у грі, ще кипить амбіція,
співають вітри анфіладами,
монахи сидять із флейтами,
ми здіймаємо вгору лиця,
спостерігаючи за кометами,
з веж услід їм руками махаємо,
запускаємо зміїв повітряних,
нам байдуже, що нас вже немає,
бо миті цієї ми – вічні.

Сідай у бляшанку,
тримай насініну,
за декілька років
її посади у червоні піски
і дивись, як розкине
обійми крони,
вітаючи світло
над каналами Марсу,
над териконами
марсіянського Донбасу,
зелена перемога
зеленого конкістадора,
що безжально саджає життя,
де досі його не було.

Звісивши ноги в безодню,
безпомічно усміхатись
назустріч могутньому Сонцю,
що нас безжально
колись витягнуло з Пустоти,
наказало: «Плодіться й розмножуйтеся,
ітіть, чмо іпонське, ітіть!» -
адже що краще лишається,
адже що ліпше, ніж дихати
і ворушити ногами,
замішуючи пилюку,
щоби потім сидіти, звісивши
ноги босі в безодню,
й бачити там, невимовно далеко,
той самий безпомічний усміх...

Бог прийме нас на засідання вищих сил
у сірих футболках і чорних потертих джинсах,
у домашніх халатах і стоптаних капцях,
і жоден з нас не буде вдягнений у тогу чи в пеплум.

Боже засідання, зрештою, ми не досягнемо,
бо, звісно ж, ми далеко не вінець його творіння,
і між собою види в праві рівні,
і має значення лиш цілість.

Нічий язик не промовив істини,
нічиє око не взріло більше, ніж мусило,
надруковані на термопапері вірші вицвіли,
і на зорі новій знову чисті усі наші табули.

Бо навіть у кімнатах захаращених,
де займаються сексом художньо обдаровані
на звалених докупі футболках і джинсах,
у затінку картин недописаних і чаю невипитого,

існують божественні сфери,
колись уособлені в ордері –
ми – лишайник на тих колонах,
ми, разом з усіма – амброзія...

Линва попереду
й костур в руках –
від смерті до смерті краями,
ти по краях викладаєш слова,
слова гниють, розпадаються,
втрачається рівновага
між А та Я, і серце призупиняється,
розмовляй, розмовляй,
згодом, глядиш, розспівається...

Вчись цукрити сльози,
хай течуть, солодкі,
бо життя – солоне,
а щоки – як пелюстки,
то нехай з них бджоли
нектар збирають, і звірі
закохані ніжно облизують їх.

Рівновага того, в кого двадцять рук,
і у кожній руці по мотузці з планетою на кінці –
необхідність танку, малювати у просторі круг,
необхідність стискати й тягнути їх,
щоб не зірвались і не зринули у пітьму,
щоб не зіткнулись, ламаючи кільця орбіт,
в того, в кого двадцять рук, кожна рука гудить,
руки гудять, і він ловить між них унісон,
регулюючи інтервал, регулюючи натяжіння
м'язів і мотузків, поки вирівнюється тон
рівновагою архітектур, поки тиша не зазвучить
строєм сну мудреців і будд, строєм так,
як ти маєш бути, строєм, чутним далеко не всім,
хіба тим, в кого теж двадцять рук,
хто теж ловить звук, тримаючи вже – тебе
з того краю мотузки, між своїх планет.
